

[Holger Larsen.]

fale disse Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Krag: Foruden de af Flertallet stillede Ændringsforslag, som jo er ret talrige, er der af et Mindretal stillet en Række Ændringsforslag til det her foreliggende Lovforslag. Disse Ændringsforslag er begrundet ved tre Hensyn, som er opført i Mindretallets Betænkning, og jeg lægger der Hovedvægten paa Punkt 1, det, hvori man siger, at man ønsker Lovens Tekst tydeliggjort, saaledes at Adgangen til Aldersrente ikke længere er vederlagsfri.

Det er Udtryk for en Tilbagevendt til Betragtninger, som fra vedkommende Mindretals Side tidligere har fundet Udtryk i meget omfattende Lovforslag, som har været drøftet i dette høje Ting for Aar tilbage. Jeg mener ikke, at der ved Behandlingen af disse Ændringsforslag er nogen som helst Grund til at komme ind paa Spørgsmaalet om de almindelige Principper. Til en Drøftelse af dem kan vi komme tilbage ved tredie Behandling af det foreliggende Lovforslag, og til det Tidspunkt vil jeg ogsaa opsætte de Bemærkninger, jeg i øvrigt har at gøre til Forslaget, som det vil blive, naar det nu er blevet ændret, og for øvrigt ogsaa om Betydningen af visse af Ændringsforslagene.

Men jeg vil dog ikke undlade her ved denne anden Behandling at gøre opmærksom paa, at hvordan man end former Udtrykkene i Lovforslaget og i Ændringsforslagene, enten man taler om, at vedkommende er forsikret mod, eller man taler om, at han er berettiget til, saa er dog Vilkaaret for at opnaa Invalide- og Aldersrente i Virkeligheden ganske det samme: Medlemsskab af en statsanerkendt Sygekasse eller Sygeforening, i det mindstesom bidragydende, og Betaling af den Præmie, som nu en Gang er fastsat for de Ydelser, som gør Invalidens og Aldersrentenyderens Stilling med Hensyn til Grundtaksterne fuldkommen ens.

Man kan diskutere, saaledes som Mindretallet gennem sine Ændringsforslag opfordrer til, om de Præmieydelser, der her kræves, er tilstrækkelige, om de burde forhøjes mere, end Tilfældet er blevet gennem Flertallets Ændringsforslag. Jeg maa være af den Opfattelse, at det utvivlsomt, ogsaa under Hensyn til Fødselshyppighedens Af- tagen og den større Levesandsynlighed i vor Slægt i kommende Tider vil blive fornødent at forhøje disse Præmieydelser. Men at det

vil være rigtigt paa det nuværende Tidspunkt, hvor hele det danske Samfund lever i en økonomisk Depressionsperiode, som vi skal over 100 Aar tilbage i Tiden for at opvise Magen til, at skride til saa væsentlige Forhøjelser, som her er Tale om — en Fordobling af de foreslaaede Præmier er det jo Mindretallet vil —, det føler jeg mig ingeni- lunde overbevist om, og jeg nærer ikke Tvivl om, at hvis vi gjorde det, vilde det paa nær- værende Tidspunkt være en for de brede Lag af Befolkningen meget lidet velkommen Reform.

Men, som sagt, vi kommer tilbage til alle disse Spørgsmaal, behandlet i Almindelighed, ved tredie Behandling, og jeg skal derfor ikke komme dybere ind paa dem her. Den ærede Ordfører har nu redegjort for Indholdet af de væsentligste af de Ændringsforslag, der er stillet. Jeg kunde ønske muligt at gøre nogle principielle Bemærkninger om Virkningen af disse Ændringsforslag, indarbejdede i Loven, efterhaands som Loven faar praktisk Betydning ude i Befolkningen, men jeg skal opsætte dette til Lovforslagets tredie Behandling og ved denne Lejlighed indskrænke mig til at anbefale at stemme for de af Flertallet stillede Ændringsforslag, og til Trods for min Sympati for visse af de af Mindretallet stillede maa jeg, fordi jeg altsaa paa nær- værende Tidspunkt maa anse disse for mindre betimelige, tilraade at stemme imod de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Hans Thyge Jacobsen: Ved de af Flertallet stillede Ændringsforslag er der for os ikke Tvivl om, at det oprindelige Lovforslag har undergaaet en Forbedring, og heller ikke Tvivl om, at der paa visse Punkter er sket en Imødekommen overfor Tanker, som vi fra vor Side gentagne Gange har givet Udtryk for. Jeg peger her først og fremmest paa den store Forandring, som er sket, at man nu gør det til en tvungen Sag for alle Landets Borgere ira det 21de til det 60de Aar at være bidragydende Medlemmer af hele denne Forsikring. Man gør dette til en Pligt, og uden denne Pligts Opfyldelse, som man for øvrigt med alle Midler søger at fremtvinge, kan Landets Borgere ikke erholde Adgang til Aldersrente.

Hermed er Folketforsikringsprincippet knæsat i dansk Sociallovgivning, og det kan vi fra vor Side naturligvis kun se paa med Sympati. Imidlertid er der ikke Tvivl om, selv om man har knæsat Princippet, at man ikke vil føre det ud i Praksis mere end antydningssvis, og for at undersøge